

Marie Desplechin

# SZEGÉNY KISBOSZI!



*fine  
selection*

**Marie Desplechin**

**SZEGÉNY  
KISBOSZI!**

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2012

*Madónak és Lucie-nek*

# I.

## MIT GONDOLT URSULA?

(EGY ANYA HANGJA)

### 1.

AZ ÉGVILÁGON MINDENKINEK joga van panaszkodni. A férfiaknak, a nőknek, a fiataloknak, az öregeknek, de még az állatoknak is. Panaszkodnak a túlzott szeretetre, a szeretethiányra, a családjukra, az egyedüllétre, a munkára, az unalomra, a rohanó időre, az időjárásra... A világon mindenki morog, ez már csak így van.

Az összes faj közül azonban van egy, melynek nincs joga panaszkodni. Egyetlenegy. Az anyáké. Legfőljebb begurulhatnak. A nyavalygás viszont rosszul veszi ki magát. És miért? Hát azért, mert gyerekeiknek hála, az anyák a boldogság tengerében úsznak. Ez köztudott.

Micsoda képmutatás! Én, aki anya vagyok, kerek percc ki mondom: a lányom az utóbbi időkben teljesen kiborít. Kihoz a sodromból. Lefáraszt.

Fogalmam sincs, hogy a rendes családokban hogy mennek a dolgok. Valószínűleg úgy, ahogy nálunk. Már mint a boszorkányoknál. Boszorkány: nem szeretem ezt a szót. Dohos vár és máglyafüst szagát árasztja, a csúcsos sipkát és a seprűnyelet juttatja az eszünkbe, hogy mást ne mondjak. Csupa ósdi, középkori kellék...

Én életemben nem hordtam kalapot, nemhogy még csúcsosat. Ha meg a csúcsnál tartunk, akkor már inkább a tízcentis túsarkú cipő. Repülő söprűnyél? Kacagnom kell! Ha repülni akarok, fölülök egy repülőgépre, ahogy mások is.

Amúgy lehetek én akár mekkora boszorkány, senki sem ismerne fel az iskola kapujában szobrozó anyukák maroknyi csapatában, akik csemetéjüket várják a tanítás végén. Olyan vagyok, mint akiből tizenkettő egy tucat. Legalábbis azt hiszem... Sosem győződtem meg róla, a tanítás végén ugyanis nem megyek a lányomért.

Ugyanúgy viselkedni, mint mások, na ez nem az én stílusom! Én *tényleg* különbözöm tőlük. *Tényleg* meg tudok tenni egy csomó olyasmit, amiről a közönséges anyukáknak fogalmuk sincs. Például esőt vagy havat fakasztani. Bárányhimlőt vagy náthát bocsátani valakire. Kutyát hokedlivé változtatni. Házhoz szállíttatni a boltból rendelés nélkül. Fizetés nélkül előfizetni a kábeltévére. A rendkívüli képességeimről nem is szólva, melyek annyira rendkívüliek, hogy róluk beszélni sem szabad.

Mindezt nem ingyen kaptam. A boszorkánysághoz nem elég a tehetség, keményen meg is kell dolgozni érte. Mint mindenütt, az igazi titok itt is a munkában rejlik. A fiatal boszorkáknak tanulniuk kell, fáradságot nem kímélve bújniuk a tankönyveket, és egy tapasztalt boszorka irányítása alatt gyakorolniuk. Én például

mindent az anyámtól tanultam. Ő készített fel, javította a tévedéseimet, figyelte, hogy haladok. Neki köszönhetem, hogy az lettem, ami vagyok: egy pokoli jó profi. Ha igazságos és őszinte akarok lenni, el kell ismernem, hogy sokat köszönhetek neki.

Amikor én is anya lettem, nagyon megörültem, hogy a stafétát átadhatom a lányomnak. Nincs annál szebb, mint amikor egy fiatal lényt a saját képünkre formálhatunk.

Tudvalevő, hogy nálunk a tehetség kizárólag anyáról lányára öröklődik. Állítólag léteznek boszorkánymesterek is, de ebben kételkedem. Én legalábbis nem ismerek eleven férfi boszorkányt. Találkozni találkoztam ugyan néhány vén, szenilis varázslóval, akik bűvésszé képezték át magukat, de igazi boszorkánymesterrel soha. Nem is hiszem, hogy a férfiaknak sok közülük lenne a boszorkánysághoz.

A boszorkák ráadásul csak a legidősebb lányukra örökíthetik a hatalmukat. A legtöbbünk ezért elégszik meg egyetlen lánycsimotával. Eggyel is épp elég baj van. Különben is, ha valaki nem nagyon ugrál a kölykőkért, miért vegyen a nyakába egy rahedli bőgőmasinát, akiknek semmi jövőjük se lenne a szakmában?

Ezért aztán egyetlen lányom született. Az apja, ha emlékeztem nem csal, egy bizonyos Gordon, a Rózsa nevet választotta neki. Rózsa... Ennél bénább nevet nehéz lenne elképzelni.

Ámde eszem ágában sem volt engedni az úriember szeszélyének, bármennyire elbűvölő volt is az emlékeim szerint. Mindegy, hogy mit hablatyolt az anyakönyvi hivatalban: a kórházi ágyamból elvarázsoltam az anyakönyvvezetőt. A lányomat ezért a gyönyörű Verbéna néven anyakönyvezték, amely sokkal jobban illik egy reménybeli boszorkához, mint a Rózsa.

Nem tudom, hogy az apja ezen a névügyön húzta-e föl magát. Mindenesetre ezek után csakhamar nyoma veszett. Na jó, be kell vallanom, hogy nem könnyítettem meg a dolgát. Verbéna még csak néhány hetes volt, amikor cím hátrahagyása nélkül szedtem a sátorfámat.

Sokáig keresett bennünket. Összefutottunk vele a városban, amint a parkokban, az óvodák, iskolák és a városi könyvtár körül kajtatott utánunk. Amikor észrevettem, hogy felénk közeleg, Verbénára és magamra is sűrű ködöt bocsátottam, amelytől láthatatlanná váltunk. Akár belénk is botolhatott volna a járdán, akkor se vett volna észre minket. Szegény Gordon! Néha arra gondolok, hogy még mindig kutat utánunk.

Évekig vártam, hogy Verbéna tehetsége feltáruíjon előttem. A boszorkák hatalma csak idővel jön meg. Gyerekkorukban ugyanolyanok, mint a többi kislány: csivitelő madárkákhoz, huncut mókusokhoz, szívárványszínű pillangókhöz hasonlítottak, akik egyik pillanatban sírnak, a másikon nevetnek. Ők is óvodába, iskolába, szülinapi zsúrokra meg balettórára járnak: a kis boszorkák úgy cseperednek, hogy az igazi énjükről mit sem tudnak. Aztán egy szép napon, mikor bal lábbal kelnek ki az ágyból, egyszer csak átröptetik a táskájukat a szobán, elhervasztják a virágárus kirakatában pompázó csokrokat, és sárgaságot bocsátanak a padtársukra. A boszorkányság úgy keríti őket hatalmába, hogy észre sem veszik. Ők maguk is meglepődnek, hogy milyen csapásokat okoznak, amerre csak járnak. Ekkor eljött az idő, haladéktalanul munkára kell fogni őket. Szerdánként, amikor nincs tanítás, a balettórák helyébe boszorkányórák lépnek, melyek végeztével a kislányból fiatal boszorka válik.

Az én kis Verbénámra is ez a szép egyenes út várt. Ahogy nőtt-növekedett, fürkészsze figyeltem, hogy mikor veszem észre rajta a természetfelettség első jelét. Ám tízéves korára még mindig lehangolóan normális volt. Szép kislány, jó tanuló, rendes osztálytárs, jópofa, rendszerető és aranyos. Még mindig arra vártam, hogy a lakásban a levegőbe emelje a bútorokat, amikor rádöbentem, hogy az egyetlen jelentős változás, amely bekövetkezett az életében, az, hogy a fiúkat egyszerre gunyoros és érdeklődő tekintettel kezdte mérgetni.

– Mi különöset találsz abban a nagy maflában, akiről állandóan beszélsz? – kérdeztem tőle egyik este, miközben forró, illatos teát kortyolgattunk.

Álmodozva nézett a plafonra. Felsóhajtott.

– Szufira gondolsz? Az iskolában az összes lány szerelmes belé, az tuti.

– De te, édes gyeregem – folytattam, teljesen lesújtva –, te is szerelmes vagy belé?

Seprős pillák keretezte szemét félig lehunyva búbájosan elmosolyodott.

– Nem is tudom... Viszont mindenki azt mondja, hogy ő szerelmes belém.

Kétség se fér hozzá: ez a kis hamis máris lányálmokat szövögetett! Az egyedüli örökösöm egy kelekótya szeleverdivé serdült! Mindazok után, amit tettem érte, hogy az életem legszebb éveit rá áldoztam! Mélységes csalódottság lett úrrá rajtam. Kétségbeesettnek nem voltam kétségbeesett, de csalódott, hát az igen.



2.

— **S**ZIA, URSULA! – hallom néhány nap múlva a telefonban.  
– Furcsa a hangod. Valami baj van?

Leokadia volt, az anyám. Különleges tehetsége van ahhoz, hogy pont akkor hívjon, amikor magamon kívül vagyok. Mint-ha direkt kiválasztaná azt a pillanatot, amikor biztos benne, hogy zavar.

– Eltaláltad. Verbéna semmi jelét se mutatja a boszorkányságnak. Nem tudom, hogy butaságból-e, vagy lustaságból. Viszont új szórakozást talált magának: az osztályabeli fiúkat. Már csak ez érdekli. Annyira unalmas és közönséges kezd lenni, hogy már azon töprengek, tényleg az én gyerekem-e.

– Ne idegesítsd fel magad, kicsim! – felelte Leokadia.

Már késő. Ő idegesített fel, de annyira, hogy a legszívesebben lecsaptam volna a kagylót.

– A lányod nyilván nehéz időszakot él át. Nem mindig egyszerű tizenkét évesnek lenni...

– *Tizenegy* éves, nem tizenkettő! – ordítottam a kagylóba.

– Mindegy, hogy tizenegy, tizenkettő vagy tizennégy: nehéz életkorban van, amikor a fiataloknak meg kell találniuk a személyiségüket, és tudnod kell, hogy...

– De hát senki se kéri tőle, hogy találja meg a személyiségét! Nekem kész személyiségem van a számára! Boszorkaszemélyiség, ezt add össze!

– Ne legyél már ennyire türelmetlen! A gyerekek nem mindig azt teszik, amit elvárunk tőlük, és akkor, amikor mi akarjuk. Meg aztán Verbéna még kislány...

– A lányom nem akármilyen kislány! Sosem hordott pörgős szoknyát, masnit vagy copfot. Sosem vettem neki Barbie-t, de más babát se. Úgy neveltem, hogy tisztességes boszorka váljon belőle, aki kedves az anyjához, és komolyan veszi a munkáját. Nem egy nyafka naccságának...

– Az ördögbe is – mondta az anyám –, nyugodj már meg, Ursula! Nem olyan nagy baj ez.

– Micsoda?! Nem olyan nagy baj? A lányom a legjobb úton halad afelé, hogy egy felvágós, buta tyúk legyen belőle, te meg azt mondd, hogy nem baj?

– Na, most már elég! – vágta el Leokadia. – Ha a helyzet ennyire siralmas, akkor hetente egyszer bízd rám Verbénát! Neked is sikerült megtanítanom a lényegét, s a jó isten a tudója, hogy ez mennyire nem volt könnyű. Az unokámmal is megpróbálkozhatom.

– Na jó – dűnnyögtem –, gyere érte szerdán! És megtennéd, hogy nem emlegeted lépten-nyomon Istent? Ideges leszek tőle.

Azzal letettem a kagylót. Egyszerre éreztem magam rosszul és megkönnyebbülve. Nemigen volt ínyemre a gondolat, hogy az

anyám és a lányom minden szerdán naphosszat a hátam mögött fog puszogni. Másrészt viszont, ha arra gondoltam, hogy hente néhány órára biztosan megszabadulok mindkettőtől, nos, ebben volt valami kellemes.

Ha már választani kell, akkor a lányom inkább az anyámmal legyen, mint hogy ott lábatlankodjon körülöttem. Az utóbbi időben ugyanis azt a rémes szokást vette fel, hogy amint fölébredt, morcos képet öltött magára, és egész nap le se vetette. Mintha halálra unta volna magát a társaságomban.

– De hát mi van veled, Verbéna? Nem érzed jól magad velem?

– Dehogynem, anya, jól érzem magam.

– Unatkozol?

– Nem, ha mondom. Ne aggódj!

Olyan átlátszóan hazudott, hogy rosszul voltam tőle.

– Nem aggódom, csak kérdezem.

A morcos képet ekkor szánalomtól csöpögő mosoly váltotta föl, mintha csak attól félne, hogy megbánt. Micsoda pimaszság! A saját lányom mostantól valamiféle rozszant nyanyának tekint, akire vigyázni kell, nehogy összetörjék a szívét. Amikor azt hitte, hogy nem figyelek oda, kicsit gyanakvó, kicsit megvető lapos pillantásokkal méregetett. És – erről meg voltam győződve – mihelyt kettesben maradtunk, rögtön unatkozni kezdett.

– Miért vagyunk mindig kettesben?

– Szerinted kettesben nem vagyunk boldogok?

– Dehogynem. De miért nincs apukám, akivel időnként együtt vacsorázhatnánk?

Ez a kérdés bukkott ki belőle, a kis ártatlanból, a hosszúra nyúlt hétvégék egyikén, amikor tétlenül lézengtünk egymás mellett a lakásban.

– Micsoda kérdés! Azért, mert csak: a mi családjainkban nincsen férfi. Megmondanád, hogy mit csinálnánk egy apával?

– Hát elvihetne minket moziba. Aztán enni valahová. Például.

– Hát, ha neked csak ez kell a boldogságodhoz, akkor elviszlek én moziba és étterembe is. Vedd a kabátodat, és indulás!

– Jó – mondta Verbéna.

Nem kiáltott fel, hogy juhé! Nem ugrott a plafonig örömeiben. Nem is köszönte meg. Csak vette a dzsekijét, a szokásos unott képével. Elmentünk, és megnéztük a *Freddy, az éjszaka karmai* című horrorfilmet.

Ez volt az első alkalom, hogy ez a kis hárpia az apját követelte rajtam. Éreztem, hogy enyhe nyugtalanság szorítja össze a szívemet. Először az osztálybeli fiúk, aztán meg az apja. Mi ütött belé?

Mindezek miatt meglehetősen örültem neki, hogy Leokadia hetente egyszer felpakolja. Amíg a lányom a nagyanyjával lesz, legalább nem flangál itt nekem gyászos képpel.

### 3.

— **A**Z EGÉSZ OSZTÁLY TUDJA, hogy Szufi szerelmes belém. Szegény Gertrud! Bele van zúgva Szufiba. Lehet, hogy meg kellene mondanom neki, hogy csak vesztegeti az idejét. Mit gondolsz?

Verbéna szokásától eltérően láthatólag pompás kedvvel jött haza a suliból. A konyhaasztalnál ülve szünet nélkül kotyogott, én meg fél füllel hallgattam, miközben egy csodás barna főzetet kotyvasztottam a szomszéd kutyájának a megmérgezésére: az a rémes dög állandóan lepisilte a ház ajtaját. Egy kis barna lötty az ajtóra, és nem sokat adok a bőréért: néhány nap szőrhullás és fájdalmas fetrengés után a derék jószág visszaadja lelkét az ördögnek, s ezzel a kérdés el is lesz intézve. És ha a szomszédoknak nem tetszik, ők is kaphatnak egy kis főzetet. Már kezdenek az agyamra menni a förtelmes állataikkal. Én talán az ajtajuk előtt pisáltatom a madárpókjaimat?

— Szufi tényleg furcsa – folytatta Verbéna, és fölnezt a mennyezetre. – Folyton csak engem bámul, és azt állítja, hogy hasonlítok egy ismerősére, de nem tudja, kire. Ma a szünetben még

a felügyelő tanártól is megkérdezte, hogy nem emlékeztetem-e valakire.

Rosszalló hanghordozása dacára Verbéna láthatólag el volt bűvölve attól, hogy ez a kölyök érdeklődik iránta. Szegény kislány, ideje volt, hogy a helyére tegyem a gondolatait.

– Ugye tudod, hogy ez a fiú igyekszik érdekesnek feltüntetni magát? Hasonlóságokat kitalálni: ez egy ősrégi trükk a férfiak részéről, hogy bevágódjanak és ismerkedjenek. Ne legyél már ilyen ostoba! Ne is vegyél róla tudomást, kár vele foglalkoznod.

– De hát egyáltalán nem foglalkozom se vele, se a hülye vicceivel – felelte Verbéna. – Igazából füttyülök rá, hogy mit gondol, mit mond és mit csinál. Tényleg egy idióta!

Hirtelen lehervadt róla a vidámság. Zavart képpel turkálta a müzlit a tálkájában.

– Jut eszembe – szólaltam meg újra minden átmenet nélkül –, szerda reggel jön érted a nagyanyád.

– Jó – szólt Verbéna, és fölemelte az orrát az uzsonnájából. – Miért jön?

– Hogy vigyázzon rád. Ettől a héttől kezdve a szerdákat nála töltöd. Vele biztosan jobban fogod érezni magad, mint velem. Ő majd megtanítja neked a mesterség alapjait, nekem meg lesz időm dolgozni.

– Oké – felelte Verbéna. – De figyelj a levesedre, mindjárt kifut.

– Ez nem leves, te oktondi! Százszor mondtam már: ez egy mérgezett főzet. Te aztán tényleg semmi erőfeszítést nem teszel, hogy rám figyelj. Most már komolyan fárasztasz. Tűnj előlem a szobádba, és csináld a leckédet!

Szerda reggel Verbéna jóval előttem kelt föl. Hallottam, ahogy ott trappol a szobám körül. Ettől a reggeli sürgés-forgástól mindig iszonyatosan megfájdul a fejem. Magamra húztam a paplant, belefűrtam az orrom a matracba, a párnát meg mindkét oldalról a fülemre hajtottam. De még így is hallottam a dudorászását: „Dobban a szívem, egy emlék fellobban, téged hív minden dobbanás.” Ránéztem az ébresztőórára. Hét óra volt, és Verbéna refrénje úgy zengett az agyamban, mint a harangzúgás. Utálom a reggeleket.

Amikor Leokadia fél kilenckor becsöngetett, Verbéna az ajtóhoz ugrott. Kénytelen voltam rászánni magam, hogy kimásszak az ágyból. Magamra tekertem a nagy fekete pongyolámat, és utánuk mentem a konyhába.

Legnagyobb meglepetésemre anyám szemlátomást el volt büvölve attól, hogy elrabolhatja tőlem a lányomat. Mintha csak szívderítő lenne az a kilátás, hogy reggeltől estig egy kölkök lóg majd a nyakán. Anyám az alkalomnak megfelelően öltözött, Verbéna megkövülten méregette.

– Leokadia – kérdeztem –, lennél szíves felvilágosítani, hogy honnan halásztad elő ezt a maskarát?

Anyám ugyanis szekrénye mélyéről előbányászott egy ósdi göncöt, amely nyilván még a fiatalsága idejéből származott. Vagy az anyja fiatalsága idejéből. Sötétbordó bársony együttesben pompázott, hosszú, bokáig érő loknis szoknyában és bő kleptusban, melyet a derekán széles kígyóbőr öv fogott össze.

Rettenetesen ki volt festve, a szeme félig eltűnt a vastag zöld szemfesték alatt, a szája meg vérvörösre volt mázolva. Amikor mosolygott, sárga fogai furcsa elefántcsontként villantak elő fehér arcából. Ősz haját apró fekete göngyökkel díszített hálóba

fogta. Biztosan úgy vélte, hogy ezzel boszorkányra hasonlít, de szavamra mondom, inkább egy bolondra hajazott. Ami láthatólag nem zavarta Verbénát. Egyáltalán nem. Elragadtatva gyönyörködött a nagyanyjában.

– Ugye milyen szép, anyu?

– Ööö, ugye? – hümmögtem, és leroskadtam a székre egy csésze kávé mellé.

Hiába voltam teljesen megrökönyödve az anyám kinézetén, azért egy dolognak mégis örülhettem: ha Leokadia előszedte a szekrényből a régi munkaruháját, akkor alighanem rászánta magát arra, hogy komoly ügyekről tárgyaljon Verbénával. Bizonyára megpróbálja majd kipuhatolni, mi jár a lányom fejében. Tán még az első leckékre is sort kerít.

És az én kis Verbénám nem érdeklődik majd tovább az osztályabeli taknyosok iránt, és felhagy az apjára vonatkozó kérdésekkel is. Végre az a jó kis boszorka lesz belőle, akit legvérmesebb álmaimban elképzeltem. Az embernek joga van álmodozni...

Kilenc óra felé elhúzták a csíkot. Anyám vörös bársony és fekete gyöngy forgatagban, a lányom szolidabban öltözve, tenge-részkék pamutban és olyan pedánsan megfésülve, hogy a fésű által szántott hajbarázdákba akár vetni is lehetett volna. Becsuktam a konyhaajtót, lehalkítottam a tüzet a barna főzet alatt, és belemerültem *A csúszómászó rovarok elkészítésének művészetébe*, ebbe a kitűnő szakácskönyvbe, melyet ajánlok minden kispénzű háziasszonynak.



4.

**E**NNEK AZ ELSŐ SZERDÁNAK AZ ESTÉJÉN, amikor Leokadiától hazajött, Verbéna nagyon zaklatottnak látszott. Kócosan, vörös arccal telepedett le a konyhaasztalhoz. Leültem mellé, és vártam; reméltem, hogy szokása szerint mond valamit, miként telt a napja. De hiába vártam, meg se mukkant. Hosszú percekig ki se nyitotta a száját. Csak nézett maga elé, mélyen elgondolkodva.

– Na, kis Verbénám – kezdtem, türelmet erőltetve magamra.

– Jó napod volt?

– Aha – felelte Verbéna.

– Aranyos volt Leokadia?

Egy második „aha” törte meg a csendet. Aztán semmi. Mindaddig semmi, amíg ki nem bökte:

– Jobb szerettem volna, ha sosem nőök fel, és sosem lesznek boszorkány.

Hajjaj, ha Leokadia első leckéjének ez az eredménye, villámgyorsan le kell húzni a rolót.

– De a nagyit azt mondja, hogy nincs választásom.

Nocsak, nocsak! Ezek szerint Leokadia mégse hordott össze neki hetet-havat.

– Leokadia elmagyarázta a dolgaitokat. Ne haragudj, de egy kicsit undorítónak tartom őket. Ha lehetne, inkább egyszerű kislány maradnék. Ott egye meg a fene a varázserőt!

– Na nem! Ilyen nincs. Boszorkánynak születéssel, boszorkánynyá is kell válnod.

Verbéna lehajtotta a fejét, a szeme könnybe lábadt.

– De hát akkor az én életemnek annyi. Kénytelen leszek egy rakás röhejes és visszataszító dolgot művelni. Mindig más leszek, mint a többi lány. És biztos sose fogok tudni férjhez menni.

– Már miért ne mennél férjhez, ha ez a szíved vágya? Menj férjhez annyiszor, ahányszor csak akarsz. Te is rájössz majd, hogy egy boszorkány nem nagyon tud mit kezdeni egy férjvel.

– Na látod, pont ezt mondtam! Kénytelen leszek rád hasonlítani. Ez tényleg nem igazság!

Hátralökte a székét, felpattant, a konyhaajtó felé vette az irányt, amit jól becsapott maga mögött.

Rendes esetben felhúztam volna magam. Én is felpattantam és utána rohantam volna, és lekevertem volna neki a pofont, amit megérdemelt. Ám ami ebben a pillanatban történt, az annyira elképesztő volt, hogy mozdulni se tudtam: mintha a székhez szögeztek volna.

Miközben a lányom teljes erőből bevágta maga mögött az ajtót, és semmit se vett észre, az asztalon és a mosogató csöpögtetőjén felhalmozott edények a levegőbe emelkedtek. Az összes bögre, tányér és pohár egy szempillantás alatt átzúgott a konyhán. A kötelékben repülő üveg és porcelán zárt sorokban rontott neki a csukott ajtónak, ahol ripityára tört.

Ez a komisz kölyök legalább ötszáz frank árú porcelánt tört nekem össze. Arról nem is szólva, hogy nekem kell majd összeszednem a földön szétszóródott szilánkokat. Elkeseredhettem volna, siránkozhattam volna. Ehelyett nevettem, örömben kuncogtam a konyhában, a kezemet a kötényembe dörzsöltem, és vihogva szemléltem a tájképet csata után.

A lányom anélkül tette meg az első lépést a boszorkányságban, hogy ez tudatosult volna benne. Az első, de jelentős lépést. A tányérok és poharak forradalmát komisz természetének ereje robbantotta ki. Rosszkedve ezentúl felforgathatja a világot. És ha ez nem egy természetfeletti erő jele, hát akkor én vagyok a jó tündér!

Mézédes hangon odahívtam drágalátos lányomat.

– Gyere csak, Verbéna!

– Mi az már megint?

Verbéna elővánszorgott a szobájából. Benyitott a konyhaajtón, amely éktelen csikorgással gyűrte maga alá a szétrobbant porcelándarabokat. A pusztítás láttán felhúzta a szemöldökét, és vitriolos hangon odavetette:

– Teljesen megőrültél? Ezt mind te törted össze?

Nem bírtam tovább. Anyai szívem felülkerekedett: kis Verbénámat a karomba zártam, és erősen magamhoz szorítottam.

– Nem, drágám, te voltál az! És gratulálok...

– Ééén? Te megzakkantál! Hozzá se értem semmihez! Mi ez az újabb kavarás?

Verbéna kiabált, én vihoztam, az alsó szomszédok meg teljes erejükből dönggették a csöveket a söprűjünkkel. Ha ezek az agyalágyultak nem szeretik a zajt, akkor tessék, el lehet költözni. Egy másodpercig átsuhant az agyamon, hogy rájuk szabadítok egy

falka kopogtató szellemet, de pillanatnyilag épp más dolgom volt.

– Verbéna, a tányérok és a poharak azért követtek, mert végre boszorkány lett belőled. Hatalmad van a dolgok fölött. Mostantól fogva engedelmességednek neked. Csak parancsolnod kell nekik.

Verbéna felháborodottan toppantott egyet.

– De a dolgok nagyon is jól vannak ott, ahol vannak. Maradjanak csak nyugton! Semmit se kértem tőlük!

– Nem kell tőlük kérned, aranyom. Maguktól is képesek megérteni. Annyira dühös voltál, hogy ezt nyilván megéreztek. Gondolkozz csak: az előbb a lelked mélyén talán nagyon is össze akartál törni mindent a konyhában...

– Háát...

Verbéna gyors lelkiismeret-vizsgálatot tartott.

– De csak gondoltam, és nem parancsoltam.

– Semmi jelentősége! A varázsáram létrejött, és mindent összetörtél.

– A manóba! – mondta Verbéna. – Mit tehetek azért, hogy megszűnjön ez a nyomorult varázserő a dolgok fölött?

– Semmit, kis varangyos békám, már mondtam. A bajok elkerülése végett meg kell tanulnod, hogy miként használd a hatalmadat, hogy csak akkor használjad, amikor valóban szeretnéd.

Verbéna elrövedő tekintettel gondolkodni kezdett.

– És mindent megkaphatok, amit csak akarok?

– Nono, hátrább az agarakkal! Ha összevissza mindenfélét kérsz a varázserőtől, a hatalmad ellened fordul. A boszorkának tudnia kell türtőztetnie magát. Leokadia majd megtanítja, hogyan boldogulj a varázserőddel.

– Mondhatom, jó kis szórakozás – fordított hátat Verbéna. – Ez csak egy újabb bosszúság, semmi más. Milyen szerencsétlen vagyok, hogy egy boszorkacsaládba születtem! Micsoda igazságtalanság!

Ahogy elindult vissza a szobája felé, mélyet sóhajtott. A konyha ablakai erre kivágódtak. Metsző, hideg szél zúdult a helyiségbe, a függönyök összevissza csapkodtak.

– Elég legyen már a cirkuszból! – kiáltotta, és dühösen az ablak felé fordult.

A szél hirtelen alábbhagyott, becsuktam az ablakot, Verbéna pedig bezárkózott a szobájába. A szomszédok újra verni kezdték a csöveket, én meg igyekeztem felidézni, hogy miként kell előszólítani a kopogtató szellemeket.

## 5.

**A**Z NAP ÉJSZAKA SOKÁIG NEM BÍRTAM ELALUDNI. Forgolódtam az ágyamban, miközben fáradt agyamban egymást kergették a képek az elmúlt évekről, melyeket Verbéna nevelésével töltöttem. Hiába vagyok erélyes és öntörvényű, azért nem mindig könnyű mindennap egyedül lenni. Akaratom ellenére sokszor irigyeltem az elégedett tekintetű, elnehezedett léptű közönséges anyákat, akik útjukat gyerkőcökkel körülvéve és egy férjjel karöltve járják. Nekem is jólesett volna időnként egy ismerős arc, aki mellett megpihenhetek, akivel megoszthatom a mindennapok gondjait és örömeit. Ám a sors másképp rendelte. Még szerencse, hogy a nagylányom eredményei révén fáradozásom most elnyeri méltó jutalmát. Nem volt hát hiábavaló az a sok erőfeszítés.

Reggel Verbéna úgy tett, mintha az előző este mi sem történt volna. Gondosan ügyelt, hogy hozzám se szóljon, és időről időre dühödött és gyanakvó pillantásokat vetett rám. Végül hátán a táskával, szemében megkönnyebbült mosollyal szépen elindult az iskolába.

Alig tette ki a lábát a lakásból, máris tárcsáztam anyámat. Azt reméltem, hogy együtt örülhetünk majd – ami nem túl gyakran esik meg velünk –, ám ő nem volt annyira elragadtatva a tanítványa előrehaladásától, mint én.

– Leokadia – kiáltottam büszkeségtől dagadó kebellem –, Verbénából végre boszorka lett!

– Máris? – motyogta. – Még olyan fiatalka! Várhattunk volna még pár hónapot, vagy akár még néhány évet is, mielőtt belevágunk a gyakorlatba.

– Verbéna nem gyengeelméjű – jegyeztem meg –, hanem egy talpraesett gyerek, aki észjárásban megelőzi a kortársait.

– Vigyázz, nehogy túlságosan is megelőzze! – felelte anyám fenyegetően.

Vállat vontam. Anyám, csak azért, mert fölnevelt engem, azt hiszi, hogy mindenhez ért. Micsoda nagyképűség! És milyen szárnalmas jellem, milyen kicsinyes, borúlátó, dohogó! Igazi ünneprontó.

– Gondolhatsz akármit, akkor is foglalkoznod kell az unokáddal – mondtam. – Jövő szerdától kezdve szépen adsz neki gyakorolnivalót. Bőven itt az ideje, hogy edzésre fogjuk.

– Jó, jó – dűnnyögte az anyám. – Majd meglátjuk, mit tehetünk... Majd kikérdezem, biztosan lesznek ötletei.

– Verbénának ötletei?

– A lányod korántsem olyan ostoba, mint amilyennek te hiszed – jegyezte meg Leokadia. – Bízzál már benne egy kicsit, és bízzál bennem is! Meglátod, minden rendben lesz.

– Legalább tegyél úgy, mintha örülnél! Most, amikor egyszer végre jó kedvem van reggel...

Mire Leokadia újból Istent, a természetet és egyéb hervasz-  
tó dolgokat kezdett emlegetni. Hogy véget vessek neki, megint  
lecsaptam a kagylót. Pedig jobban tettem volna, ha egy kicsit  
hosszabban elbeszélgetek vele.

Némi türelemmel emlékezetes izgalmaktól kímélhettem vol-  
na meg magam. De hát nem láthatunk mindent előre. Néhány  
nap elég volt ahhoz, hogy az anyám és a lányom szövetséget kös-  
sön az életem felforgatására. Bár nem panaszkodom... Viszont,  
ha mindez újra eszembe jut, érzem, hogy felforr az agyvizem.  
Ugyanis végső soron mindketten jól átvágtak a palánkon. En-  
gem, aki csupán a lányom boldogságát és az anyám támogatását  
kerestem...





**Apukája Rózsának akarta keresztelni.  
De akár Viola is lehetett volna.**

Anyukája azonban ki nem állhatja ezeket az unalmas,  
hagyományos neveket. Hát persze, hiszen boszorkány.

És lányának, képességei leendő örökösének,  
boszorkányhoz méltó név kell: Verbéna!

Csakhogy Verbéna tizenegy éves korában még mindig  
semmi tehetséget nem mutat a boszorkánysághoz.

S ami még rosszabb, olyan akar lenni,  
mint a többi kislány, akik nem kavargatnak  
bűzös lötyöket és egy napon férjhez mennek.

Édesanyja, Ursula, el van keseredve, hiszen egy boszorka számára  
nagyon fontos, hogy átadja a mesterségét a lányának!

Szerencsére a nagymama felajánlja, hogy hetente egyszer foglalkozik  
az unokájával és bevezeti a boszorkányság rejtelmeibe.

Már az első alkalmak igen ígéretesnek bizonyulnak.

Sőt, még túl is tesznek Ursula várakozásain.

Egy kissé túlságosan is...

*Nyolcéves kortól ajánljuk*

1 499 Ft



*Narancs pöttyös könyvek*

Csak lányoknak! – pont neked

boszorkányosan jó